

LA ÎNCEPUTUL URMĂTORULUI AN

Leslie își trase pe ea uniforma și se pregăti cât de repede putu. Închise încet ușa dormitorului ei, încercând să nu facă zgomot, ca să poată ieși din casă înainte ca tatăl ei să se trezească. Pensionarea nu-i pria. Fusese un tată cât se poate de bun înainte – înainte ca mama să plece, înainte ca el să cadă în patima băuturii, înainte de a începe călătoriile în Atlantic City și Dumnezeu mai știe pe unde în alte părți.

Se îndreptă spre bucătărie, unde-l găsi pe fratele ei, Ren, stând la masă, cu o pipă lungă în mână. Purtând doar o pereche de jeansi foarte uzați, cu părul blond atârnând liber în jurul feței, acesta părea destins și binedispus. Uneori, chiar era astfel.

Ridică privirea și afișă un zâmbet angelic.

– Vrei să tragi un fum?

Ea clătină din cap și deschise dulapul, căutând un bol cât de cât curat. Nici unul. Scoase din sertarul pentru carne al frigiderului o doză cu apă minerală. După ce Ren pusese odată droguri într-o sticlă – drogând-o astfel și pe ea –, învățase să bea numai din vase închise ermetic.

Ren o urmări, foarte satisfăcut în norul de fum al drogurilor, zâmbind într-un mod angelic pervers. Când era atât de binevoitor și fuma marijuana, era o zi bună. Ren-cel-drogat cu marijuana nu era o problemă: marijuana îl făcea doar mai prietenos. Ren-cel-drogat cu orice altceva era cel imprevizibil.

– Sunt chipsuri acolo, dacă vrei să mănânci ceva la micul dejun, arătă el spre o pungă aproape goală de chipsuri de porumb, de pe bufet

– Mulțumesc. Ea întinse mâna și luă vreo câteva din pungă, apoi deschise congelatorul, ca să caute vafele prăjite pe care le ascunsese înăuntru. Nu mai erau acolo. Deschise bufetul și scoase o cutie cu singurul fel de cereale pe care fratele ei nu le mânca: granola. Era dezgustător, dar obiceiul lui de a șterpeli se oprea când era vorba despre marfă sănătoasă, așa că avea puse deoparte ceva provizii.

Fata își puse cereale într-un bol.

– Nu mai este lapte, mormăi Ren cu ochii închiși.

Oftând ușurel, Leslie se aşeză la masă, cu bolul de granola fără lapte în față. Fără conflicte. Fără probleme. Când era acasă, se simțea întotdeauna de parcă ar fi mers pe o sărmă la înălțime, așteptând ca o rafală de vânt să o doboare la pământ.

În bucătărie mirosea puternic a marijuana. Ea își aminti de vremea când se trezea în miros de ouă și șuncă, atunci când tata făcea cafeaua, când lucrurile erau normale. Nu mai fusese așa de mai bine de un an.

Ren își trânti picioarele goale pe masa din bucătărie. Masa era acoperită cu tot felul de lucruri: pliante

publicitare, facturi de plătit, vase murdare și o sticlă de whisky aproape goală.

În timp ce mânca, fata deschise plicurile în care erau facturile cele mai importante: electricitate și apă. Răsuflă ușurată când văzu că tata plătise de fapt în avans ambele facturi. Făcea asta atunci când îi mergea bine la table sau când era treaz câteva zile la rând: plătea în avans facturile mai mari, ca să nu aibă probleme mai târziu. Asta nu ajuta la nimic când era vorba despre mâncare și factura de la cablu, care era din nou restantă, și ea era cea care se ocupa de obicei de asta atunci când nu avea încotro.

Totuși, nu și de această dată. Se hotărâse în cele din urmă să meargă până la capăt, să-și facă un tatuaj. Își dorea unul de mult timp, dar nu se simțise pregătită. În ultimele luni, devenise aproape obsedată de această idee. Să aștepte nu era soluția cea mai bună, în nici un caz. Se gândise la acest lucru mult prea des: să-și însemne corpul, pentru a și-l revendica, era de fapt un pas pe care trebuia să-l facă pentru a redeveni ea însăși.

Acum, nu-mi mai rămâne decât să găsesc imaginea potrivită.

Cu un zâmbet binevoitor ca rezultat al speranțelor sale, îl întrebă pe Ren:

– Ai ceva bani pentru cablu?

El ridică din umeri.

– Poate. Despre ce sumă vorbim aici?

– Nu mă târguiesc. Vreau doar să știu dacă ai bani pentru cablu luna asta.

El trase cu nesaț din țigară și-i suflă apoi fumul în față.

– Nu și dacă ai de gând să te porți ca o cătea. Am și eu cheltuieli. Dacă nu poți să faci și tu din când în când câte o favoare vreunui tip sau să fii măcar drăguță cu prietenii mei – ridică el din umeri –, plătește tu cablul.

– Știi ce? Eu nu am nevoie de cablu. Se duse la coșul de gunoi și aruncă în el factura de la cablu, luptându-se cu senzația de greață provocată de cuvintele fratelui ei, să fie „drăguță cu prietenii lui“, dorindu-și ca măcar cuiva din familie să-i pese de ce i se întâmplă.

Dacă mama nu ar fi plecat...

Dar plecase. Dăduse bir cu fugiții și o lăsase pe Leslie să se descurce cu fratele și cu tatăl ei.

– Va fi mai bine aşa, draga mea, îi spusese mama ei. Ei bine, nu fusese. Leslie nu era sigură că ar mai fi vrut să vorbească vreodată cu mama ei – nu că asta ar fi avut vreo importanță. Nu mai avea de mult nici un semn de la dânsa.

Leslie clătină din cap. Aceste gânduri nu puteau să-o ajute să facă față situației actuale. Încercă să treacă pe lângă Ren, dar acesta se ridică și o prinse, ca să o îmbrățișeze. Era țeapănă în brațele lui.

– Ce e? Ești din nou la ciclu? Râse, amuzat de gluma proastă pe care o făcuse și de furia fetei.

– Nu te mai obosi, Ren. Uită că am vorbit despre asta...

– Am să plătesc factura. Calmează-te! O lăsă apoi din brațe și, imediat ce se eliberă din îmbrățișare, fata făcu câțiva pași înapoi, sperând ca miroslul de fum și de marijuana să nu-i fi intrat prea tare în haine. Ea se gădea uneori că părintele Meyers știa exact în ce măsură se

schimbase situația ei, dar totuși nu voia să intre în școală duhnind a marijuana.

Afișă zâmbetul ei fals și spuse încet:

– Mulțumesc, Ren.

– Mă voi ocupa eu. Sper să-ți aduci aminte de asta data viitoare când va trebui să ieșim împreună. Ești o distracție pe cînste atunci când am nevoie de bani. O privi cîntărind-o din ochi.

Ea nu răspunse. Nu exista nici un răspuns potrivit în această situație. Dacă ar fi spus nu, el ar fi rămas același ticălos, dar nu spunea nici da. După tot ce făcuseră prietenii lui drogați – după tot ce-i lăsase el să facă –, nu avea de gînd să mai fie în preajma lor niciodată.

În loc să mai discute despre acest subiect, ea se duse și luă factura din coșul de gunoi.

– Îți mulțumesc că ai tu grijă de asta.

Îi întinse factura. În acest moment, nu mai conta dacă urma să se țină sau nu de cuvânt: ea nu putea să plătească și factura, și să se aleagă și cu un tatuaj, și de altfel ea nici nu se uita prea des la televizor, ca să se simtă obligată să plătească. De cele mai multe ori, ea plătea cablul, pentru că se simțea jenată la gândul că cineva ar fi putut afla că familia ei nu putea plăti o factură, ca și cum, dacă ar fi păstrat cât mai mult posibil aparența unei situații de normalitate, atunci lucrurile ar fi putut reveni la normal. Era astfel ferită de inevitabila milă și de șușoteli dacă toți ar fi aflat cât de jalnic devenise tatăl ei de când plecase mama, dacă ar fi aflat cât de mult decăzuse fratele ei.

Din toamnă, ea avea să fie la colegiu, urma să fugă de aici, departe de ei. La fel cum făcuse și mama: fugise. Câteodată, se întreba dacă mama ei nu fugise dintr-un motiv pe care nu dorea ca ea să-l afle. Dacă acesta ar fi fost adevărul, plecarea mamei ei ar mai fi avut sens, dar faptul că plecase lăsând-o în urmă pe Leslie, nu prea avea noimă. Nu mai avea importanță. Leslie trimisese deja cererile completate cu primele ei opțiuni și ceruse și o serie de burse de merit. Asta e tot ce contează: să ai un plan și să scapi. Anul următor, avea să fie în siguranță, într-un nou oraș, începând o nouă viață.

Dar toate aceste gânduri nu puteau să-i stăvilească valul de groază la vederea lui Ren, care-și ridică paharul de whisky în fața ei într-un salut fără cuvinte.

Fără să mai spună ceva, fata își luă geanta.

– Ne vedem mai târziu, surioară, strigă Ren în urma ei, înainte de a-și îndrepta atenția asupra pipei sale în care mai îndesă o doză.

Nu. Asta nu se va întâmpla.

În timp ce Leslie urca scările, liceului Bishop O'Connell, toate temerile ei erau puse în siguranță, înapoi în cutia lor. Devenise din ce în ce mai bună în a observa toate semnalele de avertizare: apelurile telefonice tensionate – semn că Ren avea din nou probleme –, străinii din casă. Era în alertă maximă dacă erau prea multe semnale de avertizare. Își zăvorâse ușa dormitorului. Nu consuma nimic din sticle care fuseseră deja deschise. Măsurile ei de precauție

nu puteau să repare ceea ce se întâmplase până atunci, dar erau de folos pentru a preveni ce s-ar fi putut întâmpla.

– Leslie! Oprește-te! o strigă Aislinn, care era în spatele ei.

Leslie se opri și o așteptă, străduindu-se să pară calmă și indiferentă, de parcă asta ar fi avut vreo importanță: Aislinn se pierduse într-o lume a ei în ultima vreme. Cu câteva luni înainte, se cuplase cu Seth cel-extrem-de-atrăgător. De fapt, ieșeau oricum de ceva vreme împreună, așa că nu era nimic ciudat în asta. Ciudat era însă faptul că Aislinn începuse în aceeași perioadă o relație foarte intensă cu un alt tip, Keenan. Oricum, nici unul dintre cei doi nu părea să aibă ceva împotriva celuilalt.

Cei care o însotiseră pe Aislinn până la școală se opriseră pe cealaltă parte a străzii și o urmăreau în timp ce aceasta o ajunsese din urmă pe Leslie. Keenan și Niall, unchiul lui, nu se mișcară de la locurile lor, părând mult prea sobri, și aparent indiferenți în fața tuturor celor care-i priveau ca și cum aceștia ar fi făcut parte din rândurile Morților Vii. Leslie se întrebă dacă Niall cânta la vreun instrument. Era mai sexy decât oricare alt zombie. Dacă ar fi studiat vreun instrument și dacă ar mai fi știut și să cânte... oricum ar fi avut succesul pe jumătate asigurat doar pentru că arăta atât de bine. Avea un aer misterios și, în plus, era cu câțiva ani mai mare decât Leslie și Aislinn: student în anul doi, poate. Punând la socoteală și acea responsabilitate sexy și ciudată – pentru că era unul dintre protectorii lui Keenan, un unchi, dar încă Tânăr –, părea un exemplar perfect, unul pe care ea îl fixa din nou cu privirea.

Atunci când el zâmbi și făcu semn cu mâna, Leslie trebuia să se abțină să nu se ducă la el. Întotdeauna se simtea așa când o privea el. Simțea o dorință ilogică de a fugi spre el, ca și cum ceva stătea încordat la maximum în interiorul ei, și singurul mod de a reduce tensiunea era să se ducă la el. Nu o făcu. Nu avea de gând să se facă de râs în fața unui tip care nu-i arătase un interes sincer. Poate că urma să o facă, totuși. Până acum, singura lor întâlnire avusese loc sub supravegherea vigilentă a lui Keenan sau a lui Aislinn, și aceea întreruptă cu regularitate de scuzele banale ale lui Aislinn, pentru a merge undeva departe de Niall.

Aislinn își puse mâna pe brațul lui Leslie.

– Hai, vino!

Și, ca de fiecare dată, se îndepărta de Niall.

Leslie își îndreptă atenția spre Aislinn.

– Uau! Rianne a spus că te-ai bronzat atât de mult, dar nu am crezut-o.

Pielea mereu palidă a lui Aislinn era acum perfect bronzată, de parcă fata ar fi trăit pe o plajă, bronzată așa cum Keenan fusese întotdeauna. Nu arătase așa vineri. Aislinn își mușcă puțin buza de jos – un obicei nervos care de obicei însemna că se simte încoltită.

– E o chestie care se face iarna – SAD¹ i se spune –, așa că am avut nevoie de ceva soare.

– În regulă. Leslie încercă să-și ascundă neîncrederea din voce, dar nu reuși. Aislinn nu părea însă deloc deprimată și nici nu părea să fi avut vreun motiv pentru care să fi fost deprimată în ultima vreme. De fapt, părea mai degrabă să fi devenit foarte generoasă când era vorba

despre bani și despre tot felul de atenții. De câte ori Leslie o văzuse în oraș cu Keenan, amândoi purtau coliere asemănătoare din aur, răsucite în spirală, aranjate perfect în jurul gâtului. Hainele pe care le purta Aislinn, haine noi de iarnă, pufoaice, și – să nu uităm – Seth fiind de acord cu toate acestea. Deprimată? Da, sigur.

– Ai citit ceva la Literatură? întrebă Aislinn în timp ce deschise ușa, amândouă intrând apoi în mulțimea de oameni care forfotea pe holurile școlii.

– Am cinat în afara orașului, aşa că nu am terminat de citit. Leslie își dădu ochii peste cap. Ren chiar s-a îmbrăcat aşa cum trebuie pentru acest eveniment.

Amândouă continuă să vorbească ocolind anumite subiecte despre care nu voiau să discute. Leslie mințea cu ușurință, dar Aislinn părea hotărâtă să îndrepte conversația spre subiecte cât mai neutre. La un moment dat, aruncă repede o privire în spatele ei – ca și cum ar fi fost cineva acolo – și schimbă din nou subiectul la întâmplare:

– Mai lucrezi la Verlaine's?

Leslie se uită în spate: nu era nimeni acolo.

– Desigur. Îl enervează la culme pe tata să știe că servesc pe la mese și, stii și tu, asta îmi folosește drept scuză dacă trebuie să dau explicații când ajung acasă la ore nepotrivite.

Leslie nu voia să recunoască faptul că ea era nevoită să lucreze sau că tatăl ei nici nu avea habar ce făcea ea ca să câștige bani. Nu era sigură că tatăl ei știa că ea avea o slujbă sau că plătea facturile. Poate că el credea că Ren se ocupa de toate acestea, deși probabil că nu realiza că Ren distribuia droguri – „sau mă vinde pe mine“ – ca să facă

rost de bani. Să vorbească despre bani, casă și despre Ren nu era tocmai genul ei favorit de conversație, aşa că schimbă subiectul. Cu un zâmbet plin de subînțeles, își trecu brațul pe după talia lui Aislinn și adoptă expresia pe care o folosea când era cu prietenii ei.

– Deci, să vorbim despre unchiul cel sexy al lui Keenan. Care-i treaba cu el? Se vede cu cineva?

– Niall? El e doar... el nu este de fapt..., se încruntă Aislinn. Nu ți-ai dori să te încurci cu el, crede-mă. Trebuie să fie altul mai drăguț decât el... vreau să spun mai bun...

– Nu cred, draga mea. Vederea ți s-a încețoșat pentru că l-am privit prea mult pe Seth. Leslie o bătu ușurel pe Aislinn pe braț. Niall e primul în top.

Chipul lui era tot atât de frumos ca al lui Keenan, dar într-un mod diferit: Niall avea ceva aparte. Avea o cicatrice lungă de la tâmplă până în colțul gurii și nu era complexat din această cauză. Părul său era tuns atât de scurt, încât nu era nici o sansă să abată ceva atenția de la frumusețea acelei linii frânte. Cât despre corpul lui... uau! Era înalt și plin de mușchi, mișcându-se de parcă fusese inițiat de când se născuse în tainele unor străvechi arte martiale. Leslie nu putea să-și închipui de ce l-ar fi observat cineva pe Keenan atunci când Niall era în preajmă. Keenan era destul de atrăgător, cu ochii săi neobișnuit de verzi, cu un corp perfect și cu părul blond de culoarea nisipului. Era fermecător, dar se mișca într-un fel care o făcea pe Leslie întotdeauna să-și spună că nu era tocmai potrivit pentru lumea civilizată. Îi dădea fiori. Pe